

“Aiz ikdienas knādas no jums mūžība slēpjas”

Iemīļotais Alfa
2010. gada 2. Jūnijs

Atceros, kā bērnībā stāvēju pie mājas sliekšņa, skatījos debesīs un domāju – te nekas nav tā, kā tam jābūt. Ko es te daru? Es jutos, kā teātrī – lūk, mamma, tētis, lūk kaimiņi un visi viņi spēlē tādu kā lielu izrādi, ko paši sauc par “dzīvi”.

Es nezināju, kā “ir jābūt”, bet iekšēji es pastāvīgi izjutu dziļas ilgas “pēc kaut kā cita” – es meklēju kaut ko Patiesu, Īstenu, kaut ko, par ko pieaugušie nerunāja.

Gāja gadi un es sāku samērā apzināti meklēt to, ko vienkārši nevarēju nemeklēt. Pat mamma sāka man pirkt dažādas grāmatiņas par ezotēriku, reliģiju, filosofiju, kaut arī pati nekad par to neinteresējās. Es lūdzu Dievu, lai Viņš man palīdz atrast to “Kaut ko”. Turklāt es iekšēji zināju, ka tiklīdz atradīšu meklēto, es to atpazīšu! Tomēr visu laiku mani nepameta sajūta, ka laika meklējumiem man nemaz tik daudz nav – ir jāpaspēj, kamēr nav noticis “Lielais Tas” (Kas?..).

29 gadu vecumā es beidzot atradu meklēto Mācību!

Vienīgi – kas tas par “Lielo To”, ko joprojām gaidīju? Pagāja vēl 9 gadi un tagad es zinu, ko mana dvēsele gaidīja kopš pašas bērnības – Lielo Pāreju!

Ar Dievu, draugi!
Iluta

